Written by சந்திரவதனா
Monday, 24 September 2018 11:10 - Last Updated Saturday, 20 October 2018 19:10

அம்மா திரும்பத் திரும்ப பலதடவைகள் தொலைபேசியில் என்னை அழைத்து விட்டா. ஒவ்வொரு முறை கதைக்கும் போதும் பத்துத் தடவைகளுக்கு மேலாக 'எப்படா வருவாய்?' என்று கேட்டு விட்டா.

போனமாசம்தான் போயிட்டு வந்தனான். எப்போதும் இப்படித்தான். ஒன்றரை மணித்தியால ஓட்டம். போய் சில மணிநேரங்கள் நின்று வருவேன். திரும்பிய அடுத்த நாளே தொலைபேசி கிணுகிணுக்கும். 'எப்படா வருவாய்?' என்றுதான் கதைக்கத் தொடங்குவா.

உணவக வேலை. கிழமையில் ஒரு நாள்தான் விடுப்பு. அந்த ஒரு நாளும் அம்மாவிடம் வெளிக்கிட்டால் வீட்டில் பிரச்சனை. மனுசி மூஞ்சையைத் தூக்கி வைச்சுக் கொண்டிருப்பாள்.

போகப்போறேன் என்றதும், அவள் செய்கைகள் எல்லாம் மாறிவிடும். தேத்தண்ணியை மேசையில் `டொங்´ என்று வைப்பாள். கதவைச் சாத்தும் போது ஒரு வித வேகத்துடன் சாத்தி பெரும்ஒலி எழுப்புவாள். குசினிக்குள் பாத்திரங்களை உடைக்காத குறையாய் உருட்டுவாள்.

„உனக்கென்ன, உன்ரை அம்மாவை ரேமனியிலை கட்டிக் கொண்டு வந்து வைச்சுக் கொண்டாடிக் கொண்டிரு“ என்பாள். பார்வையால் எரிச்சலைத் தெளிப்பாள்.

அவளது அம்மா ஊரில். லொரா கார்ட்டை வேண்டி வேண்டி கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு நாளும் கதைப்பாள்.

எனது அம்மாவை நேரே கண்டால் „மாமி, மாமி“ என்று குழைவாள். சிரித்துச் சிரித்துக் கதைப்பாள். அன்போடு வினவுவாள். அக்கறையாகக் கவனிப்பாள். எனது அக்கறை அம்மாமீது என்றால்தான் அவளுக்குப் பிடிக்காது. வெடிப்பாள்.

அம்மா தங்கைச்சியோடுதான் இருந்தவ. தங்கைச்சி வீடு கொஞ்சம் கிட்டத்தான். அங்கென்றால் அடிக்கடி போகக் கூடியதாக இருந்தது. தங்கைச்சி திடீரென்று ஆறு மாத விடுப்பு எடுத்துக் கொண்டு, மகளுக்கு ஏதோ பிரசவம் என்று இந்தியாவுக்குப் போய் விட்டாள். அம்மாவைக் கொண்டு போய் தன்ரை மகன் வீட்டிலை விட்டிட்டாள். „லிப்ற் இல்லாத எனது வீட்டில் அம்மாவால் படி ஏற ஏலாது“ என்று அவளே எல்லாம் தீர்மானித்தும் விட்டாள்.

அம்மா தள்ளி இருக்கும் போதே இப்படி வெடிக்கும் எனது மனைவி, வீட்டுக்கே கூட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டால் என்ன சந்தம் ஆடுவாளோ என்ற பயத்தில் நானும் ஒன்றும் மறுப்புரைத்தவில்லை. அது ஒரு குற்றமாய் இப்போதும் எனக்குள் குறுகுறுத்துக் கொண்டேயிருக்கிறது.

தங்கைச்சியின் மகன் வீடு வசதியானதுதான். மருமகளும் நன்றாகக் கவனிப்பாள். எனக்குத்தான் தூரமாப் போய் விட்டது.

இருந்தாலும் என்ன செய்வது? ஓருவாறு புறப்பட்டாயிற்று. அதிவேக வீதி. ஒருவித ஒழுங்குடன் வாகனங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. காருக்குள் தமிழ்ப்பாட்டு. மனதுக்குள் என்னைக் கண்டதும் மகிழப்போகும் அம்மாவின் முகம். அதற்கு

Written by சந்திரவதனா
Monday, 24 September 2018 11:10 - Last Updated Saturday, 20 October 2018 19:10

மலோல் எனது மனவையின் சயெ்கைகளால் கவிந்து பரோன ஓரு துயர்.

எல்லரோயைும் ஓரபே பொழுதில் திருப்திப்படுத்தி விட முடிவதில்லதைதானே.

மனம் கொளுச்சம் கொளுச்சமாகப் பாடல்களுடன் லயிக்கத் தொடங்கி, சோகமும், மகிழ்வும் என்று மாறி மாறிக் கனிந்தும், கசிந்தும் வறேொரு ஏகாந்தத்தில் பயணித்தது.

அம்மா என் வரவை எதிர்ப்பார்த்திருந்ததில் சாப்பிடாமல் காத்திருந்தா. என்னகை கண்டதும் எத்தனயைோ வருடங்களின் பின் காண்பது பரோல குழந்ததைத்தனமாகக் குதூகலித்தா.

ஓரு பொழுதில் ஓடி ஓடி வீட்டில் உள்ள அத்தனை சுமகைளயைும் சுமந்த அம்மா தன்னயைே சுமக்க முடியாமல் தள்ளாடினா. சோபாவில் இருந்து கயைை ஊன்றி எழும்பும் பரோது தடுமாறி மீண்டும் தொப்பனெ சோபாவில் விழுந்தா. மீண்டும் பிரயத்தனப்பட்டு எழும்பினா. நான் கயைைப் பிடித்துக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து சாப்பாட்டு மசேயைடியில் உட்கார வதைத்னேன்.

மருமகள் சுவயைாகச் சமதைத்திருந்தாள். முருங்கக்காயப் பிரட்டல். கத்தரிக்காய் பொரித்துச் சம்பல். வடெ்டிக்காய் வதக்கல் குழம்பு. அம்மாவுக்கு மச்சத்தை விடச் சவைம் பிடிக்கும் என்று பார்த்துப் பார்த்துச் சமதைத்திருந்தாள். நானும் சாப்பிட்டனேன்.

ஆனாலும் ஏதோ ஒன்று என்னை அங்கு அந்நியப்பட்டவன் பரோலவே உணர்த்திக் கொண்டிருந்தது. என் அம்மா எனக்குச் சொந்தமில்லாதவள் பரோலவும் அவளுக்குத்தான் சொந்தமானவள் பரோலவும் இருந்தது மருமகளின் சயெ்கை.

அம்மா தட்டுத் தடுமாறி எழுந்து, கைகழுவ குசினியை நோக்கி நடந்த பரோது, கால் தடுக்கி விடுவாள் பரோலிருந்ததால், நான் பயந்து „கால் தடுக்கி விடுவாய்“ என்றனேன்.

மருமகள் உடனே „நான்தானே அவவை ஒவ்வொரு நாளும் பார்க்கிறன்“ என வடெுக்கனெச் சொன்னாள்.

„நான்தானே உன் அம்மாவபைப் பராமரிக்கிறனேன். நீ யனென்ன, இப்போ வந்து விட்டு கவனம் பார்க்கிறாய். பசோமல் இரு“ என்பது பரோலிருந்தது அவளது பசேச்சு.

அவளது பார்வகைளிலும், சயெல்களிலும் அலட்சியம் பொங்கி வழிந்து கொண்டயிருந்தது. நான் அந்நியப்பட்டவன் பரோல உணர்ந்தனேன். அவளது திமிர் என்னை „பரோய் விடு“ என்று சொல்லாமல் சொல்வது பரோலிருந்தது.

அம்மாவுக்கு அவள் எல்லாப் பணிவிடகைளயைும் சயெ்து கொண்டிருந்தாள். அம்மாவும் அவளது பணிவிடகைள் பற்றி மீண்டும் மீண்டுமாய் புகழந்து சொல்லிக் கொண்டயிருந்தாள்.

இனி நான் அங்கு பரோக வணே்டிய அவசியம் இல்லயைனெ நினதைத்துக் கொண்டனேன். புறப்படும் பரோது „அம்மா, நான் இனி இப்பரோதகைக்கு இங்கை வரமாட்டன்“ என்றனேன்.

Written by சந்திரவதனா
Monday, 24 September 2018 11:10 - Last Updated Saturday, 20 October 2018 19:10

அம்மா, சுளீர் என்று யாரோ தன்னைச் சாட்டையால் அடித்தது போலத் துடித்துத் திடுக்கிட்டாள்.

வழி நெடுகிலும் அந்தத் திடுக்கிடல் என்னை வருத்தியது. யார் என்னை அலட்சியப்படுத்தினால் என்ன? அம்மாவுக்கு என் வரவு பிடிக்கிறது. தேவைப்படுகிறது. நாளைக்கே போன் பண்ணி "எப்பவடா வருவாய்?" என்று கேட்பா.

- □□□□□□□□□□□
24.09.2018